30/09/2022

Ιερέας Κωνσταντίνος Στρουμπάκος (1933 – 2022)

/ Γνώμες

Γράφει ο Γεώργιος Ν. Ρόμπολας, Εκπαιδευτικός

Ο π. Κωνσταντίνος, ο παπα-Κώστας της μικρής τοπικής κοινωνίας της **Κατοχής Μεσολογγίου**, αναχώρησε για την αιωνιότητα πριν λίγες μέρες, την Πέμπτη 22 Σεπτεμβρίου 2022.

Όσοι τον συναντήσαμε στη ζωή μας, όχι σαν ένα χρονικά παράλληλο περιπατητή, αλλά σαν ένα συνοδοιπόρο της δύσκολης τότε καθημερινότητας, αναπολούμε τις πάμπολλες στιγμές που του απλώσαμε το χέρι για να μας στηρίξει, τις λιγοστές στιγμές που του απλώσαμε το χέρι για να τον στηρίξουμε, όλες αυτές τις στιγμές όπου το σχεδόν παιδικό του χαμόγελο επιβεβαίωνε την ελπίδα. Ένας καλός αγωνιστής της ζωής, αυτής της μίας ζωής που ήδη από τον ορατό κόσμο είναι

βουτηγμένη στην αιωνιότητα.

Ο π. Κωνσταντίνος γεννήθηκε στο Πελόπιο Ηλείας το 1933. Στις 27 Ιουνίου του 1961 αποφοίτησε από το **“Ανώτερον Εκκλησιαστικόν Φροντιστήριον”** της Πάτρας και την ίδια χρονιά νυμφεύθηκε την Ασημίνα Γιαννακοπούλου. Στις **27 Ιουλίου του 1961** χειροτονήθηκε σε διάκονο και τρεις μέρες αργότερα σε πρεσβύτερο, από τον μακαριστό Μητροπολίτη Άρτας Ιγνάτιο Γ’ Τσίγκρη.

Συλλειτουργούντες και παρόντες στην χειροτονία του ήταν **ο μακαριστός Μητροπολίτης Κωνσταντίνος Πούλος,** ο τότε Πρωτοσύγγελος της Ι. Μ. Αιτωλίας και νέος άγιος της Εκκλησίας μας Καλλίνικος, ο μακαριστός Πρωτοπρεσβύτερος π. Γεώργιος Παπασταύρου, ο μακαριστός π. Ιωάννης Πούλος και άλλοι κληρικοί. Έως το 1969 διακόνησε ως εφημέριος στον **Ι.Ν. Εισοδίων της Θεοτόκου στο Λεσίνι Μεσολογγίου,** ενώ από το 1969 έως το 1998 ήταν προϊσταμενος-εφημέριος στον Ι.Ν. Αγ. Δημητρίου Κατοχής Μεσολογγίου. Για πολλά χρόνια εκτελούσε και χρέη εφημέριου στον Ι. Ν. Αγ. Συμεώνος του Στυλίτου στην Μαγούλα Μεσολογγίου.

Η οικογένειά του ευλογήθηκε με 7 παιδιά. **Ο π. Κωνσταντίνος** δεν ήταν ποτέ ο άκαμπτος εκπρόσωπος ενός θρησκευτικού πρέπει. Ήταν ο αθόρυβος εκφραστής μιας γνήσιας ορθόδοξης πίστης, αυτής της πίστης που μόνη φέρνει τη χαρά. Ασταμάτητα παρών στην εκκλησία του χωριού μας, στον **Άγιο Δημήτριο,** νιώθαμε την επιθυμία μετά το Θεό και τους αγίους όπου ανάβαμε τα κεράκια μας, να χαιρετίσουμε κι εκείνον. Αυτόν τον λιπόσαρκο μικροκαμωμένο παπά, που μας αποδέχονταν όλους εμάς, και που δεν ήξερε άλλο τρόπο για να μας υποδεχτεί παρά μόνο το γλυκό χαμόγελο, τον καλό λογο και το ερευνητικό βλέμμα που αναζητούσε να βεβαιωθεί ότι είμαστε καλά.

Ο π. Κωνσταντίνος δεν κουραζόταν να αναλύει και να εξηγεί το λόγο του Θεού, να προσπαθεί στα απλά και τόσο κατανοητά κυριακάτικα κηρύγματά του να φέρει το Θεό κοντά σε μας κι εμάς κοντά στο Θεό. Και – μετά τη **Λειτουργία** και την προσωπική του συνάντηση με το Θεό – τον βλέπαμε να περπατά στους δρόμους του χωριού, να κάθεται στην πλατεία για τον καφέ, κι όλες του οι κινήσεις και εκφράσεις να πιστοποιούν μια ταπεινή, γνήσια αποδοχή και εφαρμογή όσων κήρυττε πριν λίγο. Δεν ήταν ο εντυπωσιακός κήρυκας ενός ψυχρού Ευαγγελίου. Ήταν ένας ήσυχος εκφραστής **της αλήθειας του Ευαγγελίου στη ζωή.** Δεν περιαυτολογούσε.

Και μόνο η παρουσία του σε έπειθε ότι ο π. Κωνσταντίνος είχε μια διαφορετική θέαση της ζωής. Αυτή όπου κάποιος στηρίζεται για το τώρα στην πίστη και ήδη μέσα σε αυτό το τώρα νιώθει την εγγύτητα του Θεού και την ατελείωτη

προοπτική της μίας ζωής που μας χαρίστηκε. Ο π. Κωνσταντίνος δεν ταίριαζε, δεν χωρούσε στη λογικοποιημένη και υλιστική προσέγγιση της ζωής, ήταν “out of the box” για τα σημερινά δεδομένα. Ένας αφιλοχρήματος “επαναστάτης”.

Η επιζήτηση του κέρδους, ακόμα και η στοιχειώδης και απόλυτα δικαιολογημένη λόγω της πολυμελούς οικογένειάς του, ήταν ξένη προς αυτόν, δεν τον αλλοίωσε ποτέ. Και μέσα από αυτόν τον τεράστιο προσωπικό αγώνα ενάντια στη λογική της αυτοσυντήρησης, ενάντια στην λογική της ανθρώπινης φύσης, είδε αυτός ο “επαναστάτης” ιερέας να επιβεβαιώνεται στη ζωή των παιδιών του η υπόσχεση του Θεού “ζητείτε δε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην αυτού και ταύτα πάντα προστεθήσεται υμίν”.

Τον αγαπήσαμε ως ιερέα. Κατόρθωσε να ξεφύγει από το τέλμα του τυπικού σεβασμού και να βρει το δρόμο του κατευθείαν μέσα στις καρδιές μας. Ευγενής, γλυκομίλητος, με μια γνήσια χαρά να εκφράζεται στο βλέμμα του, με την ευγνωμοσύνη να ξεχειλίζει στα λόγια και στις πράξεις του.

Τον προσωπικό του αγώνα πίσω από όλα αυτά τον γνωρίζει μόνο ο Θεός. Εμείς, αν θα μπορούσαμε να προσθέσουμε ένα υστερόγραφο στο κεφάλαιο της επίγειας ζωής του, θα ήταν ένα ολόψυχο “την ευχή σου, παπούλη”.